

denne her herlige privatretlige model, hvor man indgår en aftale og siger: I er så i øvrigt skattefritaget, det kan være 10, 20, 30, 40 år. Så kan man godt nok på papiret fastholde Folketingets ret til at lave love og regler og beskatningsregler, det koster bare kassen hver eneste gang. Det må jeg sige, det er virkelig klar snak!

Men når hr. Kim Andersen så siger, at det her jo er sådan en deal, hvor man kan sige som hr. Kim Andersen, at det, der ligger ude i Nordsøen, sådan set ikke er ret meget værd – det var i hvert tilfælde ånden i det – men at det er en særlig investering, og at den skal betales, er hr. Kim Andersen så ikke enig i, at af den eneste besvarelse, vi overhovedet har fået i Folketingets Energipolitiske Udvalg i denne her sag indtil nu, fremgår det faktisk, at den forrentning, som selskaberne har haft i Nordsøen, ligger over det, man kan forvente på det her område? Er hr. Kim Andersen enig i den udlægning af rentabilitetsnotatet, som vi har fået i Det Energipolitiske Udvalg?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Sludder og vrøvl, jeg sagde ikke, at kulbrinten ude i Nordsøen ikke er særlig meget værd. Jeg sagde, at det, der gør den interessant i en samfundsøkonomisk sammenhæng, er symbiosen af knowhow, viden, investeringer og så dette, at vi rent faktisk har disse naturforekomster, og de er naturligvis overordentlig værdifulde for det danske samfund. Det er også det, regeringen har været bevidst om. Det er derfor, at man har efterlevet Folketingets vedtagelse af 20. februar og ved frivillighed har leveret denne meget fornemt afbalancerede aftale, som det lovforslag, vi her har til behandling, er en udløber af.

Så spørger fru Anne Grete Holmsgaard, om vi kan lave andre aftaler med langtrækkende virkning, 30-40 år ude i tiden, og at det bare koster kassen.

Det var faktisk ikke det, der var budskabet i det, jeg sagde til fru Holmsgaard. I øvrigt vil jeg gerne have at vide, hvad det er, der koster ud af kassen i den foreliggende aftale.

Tværtimod er det dokumenteret sort på hvidt, at der er store milliardgevinster for det danske samfund. Det var der derimod ikke for den tidligere SR-regering, som for 3 år siden ikke formåede at lave en sådan aftale, hvilket har kostet os et velfærdstab her i landet på 7 mia. kr. Det beklager jeg, men spildt mælk skal man jo ikke græde over.

Forrentningen ligger på niveau med det, som en langsigtet 30-årig obligation kaster af sig. Vi er nu på niveau med det, der er af afkast i England og i Norge, og det er vi i Venstre meget tilfredse med, samtidig med at vi får skabt en skattemæssig struktur, som øger incitamentet til investeringer, så man måske fremover vil kunne få endnu højere udnyttelsesgrader af forekomsterne op til overfladen og dermed til beskatning og salg med valutaindtjening til følge.

Jo, det er en god aftale, og jeg kan også forstå på fru Anne Grete Holmsgaard, at det er ved at være svært at bevare pessimismen over for den. Det forstår jeg godt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Grete Holmsgaard for sin tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg er overhovedet ikke pessimistisk. Jeg er godt hamrende arrig over, at et flertal herinde vil gå så langt, at man vil binde dette og kommende Folketing frem til 2042 til, at man skal give økonomisk kompensation til A.P. Møller og DUC, hvis man indfører beskatning for at få en øget andel af samfundets værdier. Det finder jeg simpelt hen dybt umoralsk. Det er ikke at være pessimistisk, det er at være godt hamrende vred.

Og så vil jeg godt sige til hr. Kim Andersen, at den oplysning om, at forrentningen på Nordsøen svarer til en 30-årig obligation, er aldeles ny for mig. Det synes jeg virkelig vil være interessant, når vi skal behandle det i udvalget bagefter, for det er faktisk noget fuldstændig andet, der står i det eneste bilag, vi endnu har fået i udvalget.

Og jeg vil så godt spørge hr. Kim Andersen: Har hr. Kim Andersen selv overhovedet gjort noget ud af at finde ud af, hvad man kunne få ud, samtidig med at A.P. Møller fik en rimelig andel af værdierne, men sådan at man faktisk sagde til sig selv: Det her er selvfølgelig et aktiv for staten, og dermed skal staten have langt den største del af det her? Har hr. Kim Andersen selv gjort noget forsøg på det undervejs?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne starte med at komme med en berigtigelse. Jeg sagde, at det svarede til forrentningen af en 30-årig obligation set over et antal år. Fru Anne Grete Holmsgaard har ret i, at det ikke